

AMIRŐL SZÓ VAN...

"Ballagási tarsoly"

- A Táti Polgári Kör elballagattatta országgyűlési képviselőjét -

Április 11-én dr. Völner Pál 56%-os szavazati aránnyal az országgyűlési választás első fordulójában képviselői mandátumot nyert. Völner úr a kimagasló győzelmet azok szavazatainak köszönheti, akik őt az elmúlt évek alatt a közönségekért végzett munkájában megismerték, kitartó következetességéért megszerették. A Megyei Közgyűlés Elnökeként több alkalommal találkozhatunk nevével, személyével. Aki a „Megyejáró” újságot forgatta, szintén követhette közéleti szereplését a térségünkben.

A táti kultúrházban megtartott március 16-i kampánygyűlésen, - melyen megjelent a Fidesz vezetősége részéről Kövér László is -, Völner Pál ismertette képviselői elképzeléseit. A helyi lakosokon kívül számos környékbeli érdeklődő is részt vett az eseményen.

A gyűlés végén, Tát címerével díszített tarsoly került az akkor még képviselőjelölt úr vállára. Írott tartalma nem más, mint a nyergesújfalui ipari parkban építeni szándékolt cementgyár engedélyezési eljárásának számos jogszabályba ütköző elemének leírása. Új képviselőnkől azt kérjük, hogy parlamenti munkájával járuljon hozzá a törvénytelen ségek orvoslásához.

Gyermekeinkre és unokáinkra gondolva, nem törődhetünk bele, hogy egy beruházó gazdasági érdeke a közérdek elé kerüljön. Egy ilyen környezetre káros cementgyár az amúgy is szennyezett levegőjű lakóhelyünket tovább szennyezné, rontaná.

Ám ez a jelképes tarsoly ne csak az elvárások nehéz terhét hordozza, legyen

benne az örömteli események sokasága, országunk és nemzetünk felemelkedésének számos boldog ünnepe is.

Ezúton is megköszönöm Hasenbeck Józsefné Katalin önzetlen munkáját a tarsoly elkészítésében, és Drexler Zoltánnak, hogy a tarsolyba útravaló is került.

Farkas József

Az átadásra kész tarsoly
Farkas József táti órásmester kezében

"Istenben szerettük és szeretjük egymást"

Ennek az újságnak a szerkesztője, Milinszki Márton egy nap telefonon felhívott, s elmondta, hogy szeretne írni a családjáról. Régen ismerjük egymást, s olyan sokszor gondolok a mindennapok során rájuk, hogy hogyan élnek, miként bírkóznak meg a mindennapi nehézségekkel. Azt gondoltam, inkább én írnék az Ő családjáról. Róluk, egy táti családról, egy édesapáról négy gyermekével, s az édesanyjáról Mártáról.

Egy kicsit esős húsvét délután mentem hozzájuk. Kedvesen fogadtak. A legkisebb gyermek Benedek gyorsan megmutatta, mit kapott húsvétra, s a többiek, Natika, Annuska és Matyi is nagyon barátságosak voltak. Az étkező asztal fölött Mártira, az édesanya mosolygós fényképére téved a szemem. Mindenki itt van. Sok mindent tudunk egymásról, de azért van miről beszélgetnünk.

Mi is mint Ti, 1999-ben költöztünk Tátra. Úgy tudom a Ti utatok kicsit kanyargós volt. Meséld légy szíves arról Márton, hogy ki vagy, mi vezérelt annak idején Tátra.

• A ma Szerbiához tartozó Újvidékről (Novi Sad) jöttem Magyarországra 1991-ben. Építőmérnöknek tanultam, és már negyedéves egyetemista voltam Újvidéken, amikor a legutóbbi balkáni háború szele átsodort Magyarországra. Miután látszott, hogy a háborúnak egyhamar nem lesz vége, kérvényeztem a fölvételemet a Budapesti Műszaki Egyetem Építőmérnöki Karán, ahol minden gond nélkül fölvettek, sőt kollégiumi ellátást is kaptam, s elnyertem egy határon túli magyarok számára meghirdetett ösztöndíjpályázatot. El kell mondjam, rendkívüli szeretettel, jóindulattal fogadták akkoriban Magyarországon a határon túli magyarokat. Sok segítséget kaptam én is. A diplomám megszerzése után fél évig Kaposváron dolgoztam. Időközben megismertem Mártát, aki szintén a délvidékről érkezett, de itt találkoztunk. 1994-ben házasodtunk össze, és Budapesten egy kicsi lakásban laktunk. Márta nagyon szeretett volna kertes házban lakni. Elkezdtünk hát keresgélni, és megtetszett ez a hely, ez a ház, ez a parasztház. Megláttuk, megálltunk előtte,

és úgy éreztük, megtaláltuk, amit kerestünk. Így kerültünk Tátra.

Milyen tervekkel érkeztek?

• Nem voltak különösebb terveink. Viszont Istennek voltak tervei velünk. Még Budapesten, a házasságkötésünk után nem sokkal, megbetegedtem. Kezdttem keresni az élet értelmét, kutattam az igazságot. A keleti misztériumvallások is megérintettek bennünket, de végül kisebb-nagyobb kitérőkkel a Katolikus Egyház mellett döntöttünk. Ez tudatos döntés volt, mert Jézusban fölismerjük a közénk jövő Istent, az emberiség egyetlen megváltóját és üdvözítőjét, a Katolikus Egyházban pedig a keresztény hit teljességének letéteményesét és őrzőjét. Volt egy katolikus pap ismerősöm, - Snell György, Budapest-Rákoskeresztúr plébánosa -, akivel nagyon sokat beszélgettem. Ma már biztosan tudom, hogy nagyrészt neki, az ő imáinak köszönhetem a megtérésem. Felnőtt fejjel keresztelkedtem meg. Márta volt a keresztszüloim, és a bérmaszüloim is. A terveink annyi, hogy Isten által vezérelve tudjunk élni.

Úgy gondolom, ez sikerült is. Szépen sorban születtek a gyerekek, s biztosan holdog évek állnak mögöttetek. El tudod-e könnyen fogadni az Isten döntéseit, hiszen eléggé próbára tesz Téged, gondolkodok itt arra is, hogy Mártit elszólitotta mellőletek.

• Senkinek sem könnyű. Néha arra gondolunk, a másinak könnyebb, de tudnunk kell, hogy senkinek sem könnyű. Nagyon sokféle nehézséggel küszködnek az emberek. Egy biztos: a Jó Isten senkit sem próbál meg ereje felül, és mindenki a neki való keresztet kapja. A keresztjeink Istenhez visznek közelebb. Nem szabad kitérni a feladatok elől. Itt vannak a gyerekek. Ez az első, hogy a gyerekeket fölneveljem. Én nem tudok anya lenni, mint ahogy egy anya sem tud apává válni, de van gondviselés, és ezt nagyszerű fölfedezni az életünkben. A gondviselés mindent megold, nekünk csak együtt kell működni vele. Az eseményekhez alkalmazkodni kell, nem futni azután, ami nyilvánvalóan nem része az életünknek.

Szokiál-e elkeseredni?

• A Jó Isten ajándéka, hogy nem keseredem el, néha szomorkás vagyok, de hozzáteszem, alapvetően melankolikus a természetem. Mártával tudatosan Szűz Mária oltalmába ajánlottuk magunkat és az egész családjunkat. Ez nagyon nagy dolog volt. Ennek köszönhetően tudtunk együtt maradni, és nem csak együtt maradni, de szeretetben növekedni. Mártával valóban Istenben szerettük és szeretjük egymást. Miután Márta az égbe költözött, a Szűz Anya mellett, ő lett a családjunk másik nagy pártfogója. Ő is segít bennünket, hogy az Ő példáját követve, mi is sikerrel végigfussuk a pályát és célba érjünk, eljussunk a mennybe, az örök hazába.

Hogyan vélekedsz arról, hogy aki a Jó Istenben bíz, igazán rossz nem érheti, mert Istennek mindennel megvan a célja?

• Amikor Márta beteg lett, volt egy feszültség mindannyiunkban, de ami Márta köül történt, a napnál is világosabban megmutatta Isten kegyelmét. Amikor már mindenki tudta - Ő is -, hogy készül az örök hazába, egy be-

szelgetés alkalmával kérdésemre elmondta, hogy meg se fordult a fejében, hogy felrója a jó Istennek ezt a betegséget. Éreztük, hogy minden a helyére került akkor, amikor elszállt belőle a lélek. Tudták a gyerekek is, megértették, hogy az édesanyjuk jó helyre került. Rossz? Az ember, ha a jó Isten kezébe helyezi magát, utólag kiderül, hogy nem is volt olyan rossz.

Hogyan zajlanak a mindennapok?

• A megoldandó feladatok napról napra jönnek. Matyi a ferences gimnáziumba jár és nagyon jól érzi ott magát. Annuska a Szent Erzsébetbe, ő is szeret oda járni. Natika alsós, Benedek pedig óvodás. A faluban érzem a jóindulatot. Nem tolakodó módon, de mégis meglátva a szükségleteket, sokan segítenek. Van aki a gyerekek szállításában, mások a varrásban, süteményeket is hoznak nekünk gyakran, és számos egyéb dologban segítenek az emberek. Ezért nagyon hálás vagyok.

A gyerekek nőnek, kamaszkodnak, újabb és újabb élethelyzeteket teremtenek. Hogyan vélekedsz a gyermeknevelésről?

• A gyermeknevelés egy költőtanchoz hasonlít. Nagyon fontos az egyensúlyban maradás, hogy ne pottyanjunk le a mélybe. Nem csak arra gondolok, hogy a gyermekneveléshez finom érzékre van szükség, de a költőtanchoz azért is szerencsés hasonlat, mert a nevelő esetlenségére is utal. Szerencsénk, hogy mint nevelők költőtanchosok is lehetünk, és nem kell merev cövekként megállnunk azon a bizonyos kötélben. Nyugodtan hajladozhatunk jobbra-balra. Az esendő voltunknak, a tévedéseknek is van helye a táncban. Attól még nem fogunk súlyos balesetet szenvedni, ha bizonytalankodva, inogva járunk. A fontos az, hogy a lábunk a

kötélben maradjon. Azt szeretném ezzel mondani, hogy a gyermeknevelésben a szülői jelenlét az igazán fontos, és nem az, hogy mindenben hibátlanok legyünk. Időt kell szánni a gyerekekre, nem szabad elmenekülni a feladat elől. Ez a legfontosabb. Nem elmenekülni. A ma embere mindenfélével foglalkozik, mindenbe beleveti magát, aztán panaszkodik, hogy nincs ideje semmire. De ki tehet erről? Lényegében mindenki úgy rendezi be az életét, ahogy jónak látja, és mindenkinek arra van ideje, amire időt szán. Én nem vagyok jó pedagógus, de tudom, hogy a gyermekeim joggal várják el tőlem, hogy a közelükben legyek. Elérhető legyek számukra. Ezért igyekszem úgy alakítani az életemet, hogy a gyermekeim rendelkezésére álljak. Ennek köszönhetően tudjuk viszonylag normális mederben tartani az életünket. Ma már egészen más vagyok, mint voltam 12-13 évvel ezelőtt. Akkor egy alig használható, csaknem hasznavehetetlen fiatal apuka voltam. Néha magam is elcsodálkozom, mennyit változtam. Márta 10 évvel ezelőtt egy hétre sem merte volna rám hagyni a gyerekeinket. Viszont mielőtt elköltözött az örök hazába, nyugodtan rám bízta Öket, és erre büszke vagyok.

Mint ahogy Te is mondtad, minden ember, minden család küzd nehézségekkel. Vannak helyzetek, amelyek olykor rendkívül kilátástalannak tűnnek. Van-e olyan gondolatod, amelyet ajándékként adnál az olvasóknak s egy-egy nehéz helyzetben esetleg elővehetik?

• A mai időben Szűz Mária jelenléte a világban egészen rendkívüli, mert rendkívül nehéz időket élünk. Mária csodás módon kiment a kilátástalan helyzetekből, - ezt Mártával többször megtapasztaltuk -, de ami a legfontosabb, a Szűz Anya a benne bízóknak, azoknak, akik minden ügyükben Őrá hagyatkoznak, nem csupán alkalmanként segít, hanem állandó jelenlétével lépésről-lépésre, fokról-fokra visz az életszentség felé. Mindeközben pedig arra tanít, hogy az égiekre, az örök, dicsőséges életre vágyakozzunk, és ne a múlandó földi dolgokra. A legbiztosabb módja annak, hogy eljussunk Jézushoz az, ha az Ő édesanyjára, Szűz Máriára bízunk magunkat, aki Jézus akaratából, - a kereszten mondott végrendeletéből -, mindannyiunk Édesanyja. Mária kicsinységre tanít bennünket, és ma leginkább erre van szükségünk.

riportot készítette: Uhlár Éva

Sütő Jani bácsi visszaemlékezései - IV rész

... és jöttek az oroszok

Nekiálltunk vacsorázni, amikor kopogtattak az ajtón. Mondtam, hogy „Tessék befáradni.” Három magyar vezérkari tiszt jött be. Megkérdezték, hányan vagyunk. Mondtam, hogy ötven. Azt mondja erre az egyikük: „Fiúk, mi is szeretnénk elszállásolni, ha elférünk.” Levetkőztek, odaültek az asztalhoz, és együtt vacsoráztunk. Beszélgetés közben találtam említeni, hogy minek megyünk mi Németországba. Legjobb volna talán megszökni. Nagyon bizalmasak voltak hozzánk és azt mondták: „Gyerekek, itt úgy néz ki, mindenki azt csinál, amit jónak lát.” Na ezt öröm volt hallani. Úgy vettem észre, hogy ők is hasonlóan törnek a fejüket. Másnap reggel elkészöntünk, mindenki ment a maga dolgára. Mi a vezredparancsnok utasítását követve visszamentünk Poprádnak. Poprádtól jobbra az út mellett volt egy erdőszlak. Oda bevezettük az állatokat, kaptunk szállást, örömmel láttak bennünket. Másnap átmentünk a Magas-Tátrán, s a hegy túlsó oldalán Szepesvéghely nevű faluban kötöttünk ki. Épphogy bementünk a faluba, magunk előtt terelve a marhákat, láttunk egy embert, ahogy kinn áll az úton. Odamentünk hozzá, s kiderült, hogy ő a postamester. Kérdezi tőlünk: honnét kerültünk mi ide és hova megyünk erre, amikor már minden alakulat két nappal ezelőtt elvonult. Elmondtam neki a szándékunkat, hogy szeretnénk lemaradni az alakulattól, mert nem akarunk kimenni Németországba. Megkérdeztem, nem tudna-e rajtunk segíteni. A marhákat itthagynánk a falu gazdáinak civil ruha ellenében. Azt mondja erre ő: „Én segítek magukon. Menjenek tovább, túl a falun látnak majd egy fatelepet, oda tereljék be a marhákat. Majd én jövök maguk után.” Úgy tettünk ahogy mondta, s valóban, nem sokkal azután hogy megérkeztünk a fatelepre, jött is az emberünk néhány falubeli gazdával. Oda hozták a civil ruhákat. Ezen évül -jenként kaptunk 500 koronát is grátiszba. A postamester följajánlotta, hogy néhány napig, amíg nem érkeznek meg az oroszok, maradjunk a faluban. Ők biztosítják a szállást és az ételmet számunkra. Elfogadtuk az ajánlatát, mert nem akartunk elindulni a bizonytalanba. Ha útközben elkapnak az oroszok, biztosan fogságba esünk. Hiába lettünk volna civil ruhában, a csellengőket mind összefogdoszták. Elosztottam hát az embereket, hárman maradtunk a postamester lakásán, ketten pedig a szomszédos házban kaptak szállást. Úgy intéztem, hogy mindkét csoportban legyen köztünk szlovákul tudó, hogy ha bejönnek az oroszok, tudjunk velük értekezni. A katonacuccainkat odaadtuk a háziaknak, akik aztán eltüntették. A postamester gondoskodott róla, hogy a nála vendégeskedők katonaruháit véletlenül sem kerüljenek elő, de a szomszédban lévők a katonaruhát és a puskákat a disznóólban rejtették el, ami igen nagy hiba volt. Ugyanis amikor bejöttek az oroszok, az első dolguk az volt, hogy disznót kerestek az ólakban. Természetesen megtalálták az uniformist is meg a puskákat is. Azonnal fölzörgették a háziakat, hogy nagy - „szoldát”-nak kell lennie a házban. Hamarosan kézre is kerítették a két társunkat, rájuk adták a megtalált katonazubbonyt és elvitték őket a gyűjtőnek használt helyi iskola épületébe. Ott már többeket fogva tartottak, csellengő magyar katonákat, akiket az oroszok útközben összefogdosztak. Mi akik a postamester házában aludtunk, mindebből mit sem tudtunk mindaddig, amíg éjnek idején valaki el nem kezdte rázni a köntösöm. Fölébredek, hát Prigli Miskát látom magyar katonaruhában. „Janikám, Janikám, nagy baj van – mondja – elkaptak, mit csináljak. Elvittek a gyűjtőbe. Onnan szöktünk meg.” Mellettem egy orosz katona horkolt. A szekrényen gyertya égett. Hihetetlen helyzet. Mondtam Miskának, hogy menjenek ki az istállóba, a katonaruhát azonnal vegyék le, és rejtse el a prices

alá. Ezután nem tudtam elaludni. Az elfogás és a szökés híre fölzaklatott, na meg a mellettem horkoló orosz katona jelenléte sem volt túlzottan megnyugtató. Bekopogtattam a postamesterhez, elmeséltem neki, mi történt, és megkértem, legyen szíves intézkedni. Ő átment a szomszédba, és nemskára hozta is a civil ruhát, amit aztán a két „szökevény” újra magára ölthetett. Reggel az oroszok mentek tovább. Nem tűnt föl nekik, hogy a fogva tartottak közül nincs meg mindenki. Valószínűleg nem is tartották számon, hány katonát tartanak fogva. A mellettem alvó orosz katona reggel szó nélkül távozott. Így megmenekültünk. Nagyon rendesek voltak a falubeliek, de féltünk sokáig ottmaradni. Három napig maradtunk még a faluban, aztán búcsút vettünk a vendéglátóinktól. A mai napig elevenen él bennem a szepesvéghelyi postamester emléke. Derék, talpig magyar ember volt.

vendégház a Magas-Tátrában (a kép illusztráció)

Kértem a Jóistent, hogy sikerüljön az utunk hazafelé. Aztán elindultunk ugyanazon az úton, amelyiken jöttünk, Poprádnak, át a Magas Tátrán. Mire leértünk a hegyről, kezdett besötétedni. Bekopogtam az erdőszházba, ahol már jártunk odafelé menet, és megkérdeztem, kaphatnánk-e szállást éjszákára. Megismertek bennünket és befogadtak. Ott volt az erdősz sógora is Dobsináról, aki másnap lovasszekérrel elvitt bennünket Dobsinára, ami 50-60 km-re volt az erdőszlaktól. Nagy segítség volt ez, mert igen vastag hó borította a környéket. Mivel esteledett már amikor megérkeztünk a városba, a fuvarosunk azt ajánlotta, hogy maradjunk nála éjszákára. Elfogadtuk a meghívást. Kaptunk húskonzervet, kenyeret. Jól bevacsoráztunk. Másnap reggel megköszöntük a vendéglátást, a vendéglátónk pedig elmondta, hogyan jutunk el Füleken, Rozsnyón, Késmárkon át – a nevezetes középkori magyar várak érintésével - Losoncig. Körülbelül egy hétig tartott ez az utunk. Kerültük a falvakat, nehogy találkozunk oroszokkal. Oroszokkal nem, de egy falunál a vasúti pályát ellenőrző csehszlovák járőrökkel futottunk össze. Mi akik kis-Magyarországról valók voltunk, nagyon megijedtünk, attól tartottunk, hogy majd igazoltnak bennünket, és bajba keveredünk, de az érsekújvári bajtársaink nyugtatgattak, mondták, hogy ezek úriemberek, nem kell tőlük félni. És valóban, nem történt semmi bántódásunk. Köszöntöttük egymást és mentünk tovább. Ezután elváltunk az érsekújvári bajtársainktól, ők mentek Érsekújvárnak, mi pedig tovább Losonc felé. Kicsit nehezteltek rám az érsekújváriak amiatt, hogy elküldtem őket, de el akartam kerülni azt, hogy nagy csoportban maradjunk és lelepleződjünk. Losonchoz érve nem mertünk Pestnek menni, mert a főváros körül még állt a front. Ekkor elindultunk Balassagyarmat felé, mert az már orosz kézen volt, és így nem kellett átvergődnünk a frontvonalon. Balassagyarmaton nagyon féltünk, mert a város tele volt orosz katonákkal. Ott újra fölfohászkodtam a Jóistenhez,

hogy segísen meg bennünket, hogy baj nélkül kerüljünk ki a városból. Nem történt bajunk. Balassagyarmat után egy faluban bértünk egy házba, ahol a házigazda először nem akart befogadni, mondván, hogy épp elég baja van neki is, most temette el a feleségét, akit egy aknalövedék ölt meg az udvarukban. Nagyon sirt az ember, de végülis megkönyörült rajtunk, és beengedett. Sült krumplit evett, abból nagynehezen adott nekünk is. Másnap megköszöntük a szállást, és elindultunk Drégelypalánk irányába. Drégelypalánkot elérve már sötétedett, újra szállást kellett keresnünk. A város után egy egyedülálló házba kéreztünk be, ahol egy középkorú asszony négy apró gyerekkel lakott. Éppen vacsoráztak. Pirított korpát ettek. Mivel nagyon éhesek voltunk mi is, kértünk belőle legalább egy kanállal vagy kettővel. Először az asszony nem akart nekünk adni, mert nem akarta a gyerekektől elvenni az ételt, de aztán csak adott nekünk is három kanálra valót. Reggel újra útnak indultunk, és estére Bernecebarátihoz kötöttünk ki. Bekopogtattunk egy házba, de nem akartak beengedni, mert a falu tele volt orosz katonákkal, akik esténként ellenőrizték a házakat, magyar meg német katonák után kutatva. Nagynehezen aztán mégis beengedtek. Rövid beszélgetés után kiderült, hogy a falu előtt áll a front. Nem tanácsolták, hogy tovább menjünk. Mondták, hogy legjobb lesz, ha fölkeressük a közeli cipész- és szabóműhelyt, oroszok dolgoznak ott, de mi is biztosan kapunk munkát. Elmentünk hát a műhelybe, és föl is vettek bennünket örömmel. Azonnal munkába álltunk, de egy óra múlva jött egy orosz hadnagy egy fegyveres katonával kíséretében és mondta, hogy nem dolgozhatunk ott tovább, mert nem tudják, hogy kik vagyunk. Adott egy írást, és azt mondta, egy kilométerre van Kemence, elkísérnek bennünket oda. Ámde alighogy kiléptünk a házból oldalunkon az orosz katonával, jöttek az orosz gépfegyveresek, megragadtak bennünket, és vittek a gyűjtőbe. Ahogy karon fogva vittek, visszanéztem, és intettem az orosz katonának, akitől elmentek bennünket, és akinél az írás volt, hogy jöjjön utánunk. Ő is pont rá nézett, noha már elmenőben volt, és miután intettem neki, megfordult és jött utánunk. Amikor odaértünk a gyűjtőhöz, oroszul megérttem, hogy menjen be a parancsnokságra, és mutassa meg a „dokumentumot”. Ő ezt megtette, majd nemsokára kijött három ezredes, megnézték bennünket, és mondták az orosz katonának, hogy vezessen bennünket Kemencére. Ez nagyon nagy szerencsénk volt, mert különben Oroszországban kötünk ki. Kemencén egy kémelhárító tiszttel elé vittek bennünket, akinek volt egy magyar tolmácsa, egy szökött magyar katonatiszt, aki tudt oroszul, és átállt az oroszokhoz. Amikor az orosz kémelhárító megkérdezte tőlünk, hogy kik vagyunk, honnét jöttünk, azt találtam mondani, hogy esztergomiak vagyunk, elvittek bennünket a németek marhákat esztani, de mi annyira utáljuk a német katonákat, hogy alig vártuk, mikor tudnánk megszökni. Nekünk az orosz katonaság a szimpatikus. A mai napig gondolkodom, hogyan tudtam én akkor ilyen óriásit hazudni. Na de bármily nagy beleéléssel adtam is elő a mondókámat, a tiszttel kétkedett a szavaimban. Le kellett vetköznöm. A zsebeimet kikutatták, és mindent odaraktak az asztalra. Többek között az óraszíj is odakerült az asztalra, annak az órának a szíja, melyet a Nagymamám ajándékpénzéből vettem, miután hazakerültem a Dontól. A szíj látán, megkérdezte a tisztt, hol van az óra. Mondom neki, hogy az órát el vitték az oroszok, de a szíj már nem kellett nekik. Erre azt mondja nekem a tisztt, hogy ez nem igaz, az órának is itt kell lennie. (Úgy látszik, jól ismerte honfitársait.) Egy pillanatig töprengtem, most mitévő legyek. Aztán úgy döntöttem, mégiscsak odaadom neki az órát. Az asztalról elvettem a körömmollómat, és a kabátom gallérvarrását nyakközeplé föléjtettem, és onnét kihúztam az órát. A tisztt mosolygott, és az újját fölemelve mondta „Jobb fo je máty, madjarski!”, azaz: „tudtam, hogy itt kell lennie,

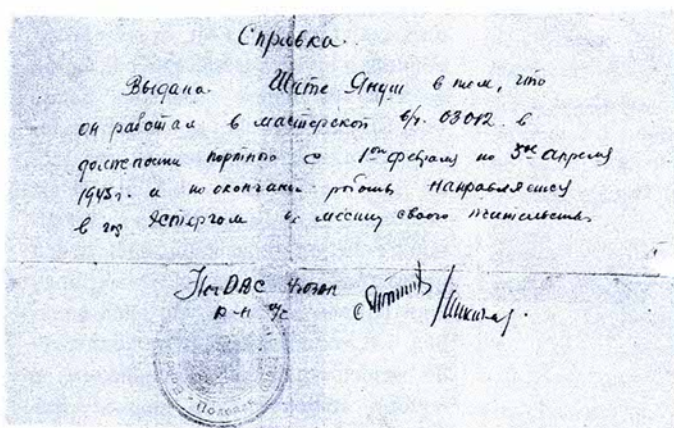
te magyar”. Elkezdte nézegetni, gyönyörködött benne, majd azt mondta: „Nagyon tetszik nekem ez az óra, de nem akarom elvenni, nem vagyok én olyan mint a többi orosz, én becsületes ember vagyok, fizetek érte”. Fölajánlott 500 forintot. Persze ez neki semmit sem jelentett, hiszen ez a pénz is lopott volt, mint szinte minden egyéb, ami náluk volt. Nagyon átgondoltam a dolgot. Végül azt mondtam, hogy nekem nem kell a pénz. Ajándékba neki adom az órát, mindössze egy kívánságom van. Nagyon szeretném tudni, hogy a szüleim élnek-e. Olyan papírt, igazolást szeretnék kérni, ami a hazavezető utamat biztosítja, amelynek birtokában biztos lehetek afelől, hogy nem fognak megállítani az oroszok. Ő erre azt mondta, hogy Esztergomba nem tudunk menni, mert ott áll a front, de itt is van egy szabóság, ott fognak dolgozni. Lesz reggeli, ebéd, vacsora. A papírt majd csak akkor adja oda, amikor ők továbbindulnak. Adott nekem egy zseborát az én óráim fejében, majd meghagyta, hogy öltözzek föl. Szimpatikus lehettem neki, mert a barátomat, a csolnoki Prigli Miskát, aki a vállalatom ideje alatt kint várakozott a folyosón, már nem is faggatta. Csak behívta, és mondta, hogy foglaljunk helyet. Ezután frissen sült tőpörött, friss fehér kenyeret, két fej vöröshagymát és egy kancsó fehérbort hozatott be az asztalra. Gondoltam magamban, ez jól sikerült, most aztán bezabálok. Miután jól belakmározottunk, átkísértek bennünket a műhelybe. Bemutakoztunk az ott dolgozóknak. Egy moszkvai fiatalember volt a szabóság főnöke, az ő beosztottja lettem, egy lengyel segédmunkással együtt, aki már régebb óta ott dolgozott. A cipészeknél egy kirgiz ember volt a főnök. Volt egy orosz segédje, és egy helybéli civil is dolgozott nála. Prigli Miska, mint szakképzett cipész, oda került. Elfoglaltuk a munkahelyet. Újpestről, az ottani bőrfeldolgozóból hozták a bőrt, és abból mi szabók a tiszteknek raglánszabású bőrkabátokat varrtunk, a cipészek ugyanolyan színű csizmát készítettek. Három hónapig dolgoztunk náluk. Közben az oroszok naponta kaptak sajtót, melyből értesültek a frontállásról. Mi nem kaptunk semmilyen információt, de a viselkedésükön pontosan lehetett látni, hogy mi a helyzet a fronton. Ha vereséget szenvedtek, akkor szűkültek, izgultak, ha viszont sikerült valahol az áttörés, akkor ujjongtak. Ebből is látszik, hogy még akkor sem tudták biztosan, hogy mi lesz a háború kimenetele.

A ház, ahol laktunk és ahol dolgoztunk, egy fiatal házaspár családi otthona volt. A háztulajdonost, bizonyos Pistát, a pékségbe küldték dolgozni éjszakai munkára, míg a feleség az orosz kémelhárító hadnaggyal volt kénytelen egy szobában aludni. A házaspárnak volt egy négyéves kislánya, aki szintén ott volt a házban. Egyik este bejött hozzánk a kémelhárító tisztt, és ott találta a ház tulajdonosát, aki azért jött el a pékségből, mert a feleségével szeretett volna beszélni. A hadnagy rettenetesen dühös lett. Megragadta a fiatalember ruháját, ráncigálni kezdte, lekevert neki egy hatalmas pofont, és kirúgta az ajtón. Aztán a csicskását elküldte valahová, engem meg elküldött Pista után, hogy hozzam vissza őt. A pékségben nem találtam, de megmondtam az ottani civil embereknek, hogy ha Pista visszajön a pékségbe dolgozni, szóljanak neki, hogy amíg ezek itt vannak, ne mutakozzon, mert agyonlővi a tisztt, annyira dühös rá. Az oroszok az egész faluban molesztálták a nőket, nagyon csúnya dolgokat műveltek.

Egy alkalommal munka közben észrevettem, ahogy a cipészek főnöke odasúg valamit az én főnökömnek. Hamarosan megtudtam, hogy a bőrből hiányzik valami. Az esetről értesítették a kémelhárító tisztt is, aki ezután bement a szobánk-

ba, és megnézte, nem találja-e ott az ellopott bőrt. Ott találta, Prigli Miska holmijai között. Ekkor odajött hozzám a kargiz, és mondta, hogy ezért föbelövés jár. Könyörögtem neki, hogy ne menjen jelenteni. Amikor bejött Miska a szobába, mondom neki, a Jóisten áldjon meg, hogy tudtál ilyen nagy marhaságot csinálni, most amikor már félig-meddig meg vagyunk mentve. Szerencsénkre nem jelentették tovább az esetet. Ebben valószínűleg közrejátszott az is, hogy Miska valóban szépen dolgozott, kiváló cipész volt.

Annak ellenére, hogy megígérték, hazavisznek, mihelyt fölszabadul a front, mégsem ezt tették. Három hónap után bezsupoltak minket egy teherautóba, és vittek magukkal nyugatra. Nekünk azt állították, hogy Esztergomba megyünk. Amikor azonban megálltunk pihenni, furcsállottam, hogy sehol sem látom a bazilikát. Rögtön tudtam, hogy átverték minket. Jött arra egy falusi ember, akitől megtudakoltam, milyen falu határában vagyunk. Azt mondta: Cseke. Hű, a mindenségit, gondoltam, ismeretlen volt számomra ez a hely. Megkérdeztem, milyen város van itt a közelben, hogy tudjak tájékozódni. Azt mondta, 5-6 km-re vagyunk Érsekújvártól. Láttam, hogy át vagyunk verve, de ettől függetlenül, lepakoltunk. Megérdeklődtem, hol találok a hadnagyot. Hamarosan megtaláltam, ott volt vele a tolmács is. Mondom neki, hogy nagyot csalódtam bennük, mert nem kaptam meg a papírt, amit megígérték. Rútul becsaptak, azt hittem, hogy az oroszok különb emberek, mint a németek, és én egy öltést nem varrok, amíg nincs a kezemben a papír. A tiszt gyözködött, hogy menjünk-e velük Németországba, onnan dúsgazdagon fogunk visszatérni, de én ebbe nem egyeztem bele, követeltem, hogy az ígéretüket váltsák be. Ezek után azt az újabb ígéretet kaptuk, hogy egy hét múlva elengednek bennünket, addig itt leszünk a faluban. S hogy nyomatékot adjon ígéretének, a tiszt elküldte a tolmácsot a műhelyparancsnokért, és mindkettőnk jelenlétében kiállította az igazolást, hogy náluk dolgoztam ettől és ettől a naptól eddig és eddig a napig. A műhelyparancsnoknak meghagyta, hogy egy hét múlva engedjenek el az igazolással. Ezúttal nem csaptak be. Egy hét múlva, mielőtt elbúcsúztunk volna, tartottak számunkra egy búcsúestet. A búcsúesten spirituszt kellett innunk, velük együtt. Mit mondjak, nem tett jót az italozás. Reggel adtak egy kiló szalonnát, egy egész kenyeret és ezzel útra bocsátottak.

az orosz tiszt által kiállított okmány

Gyalog elindultunk Esztergom felé. Muzslyán az állomásnál megálltunk pihenni, egy lovaskocsin ültünk, dél volt. Egyszer csak odajött hozzánk néhány orosz katona, leszállítottak a kocsiról, és elvittek a fölrobbantott sínek helyreállítására. Többen voltak már ott, nekünk azt mondták, egy órát kell dolgoznunk. Hát az egy órából kicsit több lett, este nyolckor engedtek bennünket el. Előtte megmondták, nem találják-e karórát a kezünkön. Azt mondták, megnézik, nincs-e pisztoly nálunk, de azt a csuklónkon keresték.

A kavarodásban és a sötétben nem találtuk meg egymást Miskával, így innentől külön utakon mentünk hazafelé. Muzslyán sehol sem fogadtak be, ezért elmentem Ebedig, ahol nagynehezen adtak szállást. Másnap reggel mondták, hogy Ebedről át lehet menni csónakkal a Dunán. Lementem a Dunára, és a táti Depónál hozott át a révész, Kokas Marci. Táton ellenőrizték az oroszok, a kikötőnél is meg az Únyi pataknál is, de sikerült őket elkerülnöm. Szerencsén hazaérkeztem Tokodaltáróra. Prigli Miska Nyergesnél jött át a Dunán és jutott el Csolnokra. Néhány nappal a hazaérkezésem után egy reggel gyalog elindultam Csolnokra, hogy megnézzem, hazaérkezett-e Miska barátom. A Gete északi lejtőjén mentem, át az erdőn, amikor egyszer csak valaki egy lövéssorozatot adott le felém. Szerencsémre nem találtak el. Nem tudom, ki lehetett, aki rámlott. Egyébként Tokodaltáró és Dorog között sokáig állt a front, hol a németek, hol az oroszok lendültek támadásba. Eszembe is jutott később, hogy katonaszökevényként bizony pórul is járhattam volna, ha túl korán érkezem haza.

Végül hadd tegyek néhány megjegyzést a háborúval kapcsolatban. Magyarország II világháborús szerepét nem lehet helyesen megítélni, ha nem vesszük figyelembe az akkori világpolitikai helyzetet. Ha Magyarország nem köt szövetséget a németekkel 1938-ban, akkor Németország lerohanja Magyarországot, és Lengyelország sorsára jutunk. A németekkel való szövetség viszont Magyarországnak önállóságot biztosított (hasonlóképpen Szlovákiának, Horvátországnak és Romániának is), és az sem mellékes, hogy a németekkel kötött egyezmény lehetővé tette, hogy az I világháború után elveszített területeink egy részét - a magyar többségű területeket - visszakapjuk. Az ország népe, csakúgy mint az addig elszakított területek magyar lakossága kitörő örömmel fogadta a visszacsatolás eseményét. Horthy Miklós 1920-tól állt az ország élén, és az ő kormányzása idején egy virágzó Magyarország jött létre. Magyarország gazdasága erősebb volt, mint például Ausztriáé. Ezek tények. Horthy Miklós nagy tudású és köztiszteletnek örvendő kormányzója volt az országnak. Keményen küzdött az erkölcsi lazaságok

ellen. Az emberekben tisztességtudás, az országban rend és fegyelem volt. Ma sokan úgy tudják, hogy Horthy fasiszta volt, de ez nem igaz. Még 1944 márciusa, vagyis a német megszállás után is védelmezte a zsidókat, egészen a nyilas hatalomátvételig. Ebben az időszakban jó részt neki köszönhetően menekült meg a budapesti zsidóság a tömeges deportálástól. A nyilasok hatalomra jutása után Horthynak már nem volt befolyása a politikai eseményekre. Magyarország német követelésre küldött csapatokat Oroszországba. Ennek ellenére az orosz frontra kiküldött magyar hadsereg becsülettel helytállt, a kellő fölszereltség híján is. Ezt mint olyan valaki állítom, aki tanúja volt az eseményeknek. Sajnos nagyon sok magyar katona esett el egy értelmetlen háborúban. Csak a Donnál 200 000 halottunk volt.

A hit él és élni fog

A keresztény könnyűzene az 1970-es években jelent meg Magyarországon. Eleinte nem nagyon értették a templomi közösségek sem, hogyan került a „csizma az asztalra”, ma viszont már nyilvánvaló, hogy az új műfajon keresztül is Isten szólt hozzánk. A ma Bajóton élő Ferenczy Rudolf – Dax, egyike azoknak, akik elsőként kezdték művelni a templomi gitárzenét. R riportunkban vele beszélgetünk.

Megkérlek, kalauzold bennünket vissza a kezdetekhez. Hogyan lettél zenész?

• Magyarországon vagyunk, a 60-as években. Az 56-os forradalom elmúlt. Virult a cigányzene, a tangóharmonika volt a fő hangszer. Táncczenekarok, cigányzenekarok járták az országot. Ebbe a környezetbe csöppentem bele, mint kezdő zenész. Volt dzsessz is, de az engem nem érintett meg, valószínűleg azért, mert a dzsessznek nincs szövege, a profi játékon van a hanguliy, nekem viszont fontos volt a szöveg. Leginkább a Beatles és az Illés együttes hatott rám. Az Illés minden nagyobb koncertjén ott voltam. Ez nem volt mindig egyszerű, mert akkoriban nekem még nemigen tellett koncertre. Egyedül éltem nyugdíjas édesanyámmal. Életem első gitárjához is nehezen jutottam hozzá. Az iskolában rossz tanuló voltam, mert a zenén kívül más nem nagyon érdekelt. Éjjelnappá gitároztam. Sok vitám volt emiatt anyámmal, aki látta bennem ugyan a zenei tehetséget, de arról hallani sem akart, hogy esetleg zenét tanuljak. Dolgoznom kellett. Emiatt aztán nem képezhettem magam zenei téren úgy ahogy szerettem volna. Annak ellenére azonban, hogy zeneiskolába nem jártam, aránylag hamar elsajátítottam a ze-

nei alapismereteket. Volt ritmusérezkem, a hangnemekkel is gyorsan megbarátkoztam. Ha nem is tudtam mindig megfogalmazni, de éreztem a különbségeket. 1965-66-ban már zenekarban muzsikáltam, pénzért. Táton is jártunk többször. Beatles-dalokat, Illés-számokat adtunk elő, és a már akkor is közkedveltségnek örvendő lakodalmás rock is része volt a repertoárunknak. Nagy rutinra tettem szert, ami a mai napig bennem van. Nemrég például az 56-os emléknapon Bajóton minden gond nélkül fejből játszottam a régi katonanótákat. Lényeg az, hogy a muzsikálás meghatározta fiatalkori életemet. Ennek volt jó és rossz oldala. Jó volt az, hogy a zene lekötötte és értelmesen kitöltötte az időmet, rossz oldala viszont az volt, hogy a lagzikban, mulatságokon mi is korhely, dinom-dánom életet éltünk. Dióhéjban ennyit tudnék mondani a kezdetekről.

Hogyan kerültél kapcsolatba a vallásos zenével? Abból, amit az imént elmeséltél, nem következik magától értetődően, hogy egyszercsak keresztény dalokat kezdte el muzsikálni.

• A katonaságot végigzenéltem – egyébként az ottani muzsikusbárataim ragasztották rám a Dax nevet – s miután leszereltem, megismerkedtem a kereszténységgel. Ma már világosan látom, hogy a Jóisten mentett meg, Ő irányította az életemet. Hiszem, hogy nincsenek véletlenek. Persze ahhoz, hogy Isten megmenthesen, nekem is be kellett látnom, hogy pl. nem vagyok egyedül, és föl kellett ismernem a Teremtő jóságát. A 70-es években kapcsolatba kerültem egy plébániai közösséggel Dorogon. Közben nem értettem, miért nem mehetek én szabadon templomba, vagy kirándulni a papunkkal. Nem ismertem a történelmi előzményeket. Csak azt tudtam, hogy Isten szeret engem. Sokat számított, hogy a káplán atya fáradtságot nem kímélve foglalkozott velünk, megértette velünk, mit jelent Isten teremtményének lenni. A hatalom nem fogadott bennünket szívesen – sem az állami, sem az egyházi hierarchia. Ezek után belekerültem egy olyan állapotba, amikor csakazértis büszkén jártam templomba, kiálltam szentleckét olvasni, muzsikáltam templomokban. Ekkor alakultak meg az ifjúsági keresztény közösségek, a Regnum Marianum, a Bokor közösség stb. Tudtam, hogy figyelnek bennünket. Még anyámnak sem mondhattam el, hogy hová megyek. Papokat csuktak le, mert fiatalokkal foglalkoztak. Nekem igazá-

ból nem volt mitől félnem, mert fizikai munkás voltam. Egy dolog érdekelt, hogy muzsikálhassak. És el kellett döntenem, hogy folytassam-e a bulis életet, vagy sem. Láttam, hogy a vallásos élet nem egyeztethető össze a hajnalokig tartó dorbézolásokkal, de a régi társaság hívott. Hiányoztam nekik, hiszen olyan rutinom volt már a muzsikálásban, hogy bármikor be tudtam állni vadidegen zenészek közé is, és hajnalig játszani velük. 1974-ben megnősültem, és ezután döntöttem el végleg, hogy a bulizásokat abbahagyom, mert láttam, hogy a tivornyának jó vége nem lesz. Utána évekig jártak még hozzám a régi zenész barátaim, hogy segítsék be nekik egy-egy bálon, lagzikban, el is mentem sokszor, de valóban csak a segítség szándékával. Innentől kezdve minden energiámmal azon voltam, hogy a hitem szerint éljek. És ekkor újra átéreztem, hogy mennyire hiányzik az életemből az apai nevelés, a rendszeresség. Felöltötként kellett megtanulnom tisztességesen beszélni, viselkedni. Az én korosztályomnak sok bántást kellett elszenvednie a társadalom részéről, és csak nagyon ritkán találkoztunk olyan felnőtt emberekkel, akikre őszinte tisztelettel föl lehetett nézni. Templomokban muzsikáltam, ami egészen más, mint bállokon játszani. Ezt is meg kellett tanulni, és ebben is sokat segített a dorogi káplán atya. Az, hogy minden vasárnap a templomban vagyok, és hogy muzsikusként megálljam a helyem, ez volt számomra a fontos. Vad elszántsággal csináltam, nem érdekelt, hogy ki mit mond. A 70-es években, amikor úgy tűnt, kialakóban van a hit, és szép lassan eltűntek a hívek a templomokból, mi ott voltunk. És ennek csodálatos hatása volt. El lehet képzelni: egy árnyékos, hideg templomban egyszercsak megszólal a gitár. És mint akik álmodnak, odajönnek az emberek. Nem a saját kedvünkre kellett muzsikálni, igét kellett muzsikálni. Biztos vagyok abban, hogy amit tettünk, az benne volt Isten tervében. Ott voltam a keresztény könnyűzene születésénél, és elmondhatom, a legtöbb helyen nagyon megkedveltek bennünket. Somogyban egy kis faluban egy hét ottlét után sirva kértek bennünket az öregek, hogy ne menjünk el. Ők, akik eleinte bizalmatlanok voltak. Mielőtt elbúcsúztunk, odajött hozzám egy idős bácsi, és azt mondta: „Fialember, most már nyugodtan halok meg.” Igen, mert megérezte, hogy a hit él és élni fog.

Nemcsak zenészként, de dalszerzőként

is ismert lettél. Hogyan születik egy Dax - zenemű?

• Ez titok. Alkotni valamit, ami nekem tetszik, és úgy érzem, hogy ez jó, ez örömet szerez nekem és másoknak is. A komponálásra is a dorogi káplán atya beszélt rá. Megkért, hogy zenésítssem meg a verseit, merthogy verseket is írt. Ez nekem olyan volt akkor, mintha kínaiul kellett volna megtanulnom. De amit innentől kezdve tettem, az átment minőségbe. Az egyik vers adta kezembe a másikat. Miután megismerkedtem a komolyzenével, a magyar versírókkal, sokszor volt úgy, hogy vettem egy könyvet, amiről előre nem tudtam, hogy mire fogom használni. Húsz év után aztán levettem a könyvespolcra, és megnéztem, mi az, amit Bródy még nem zenésített meg.

A dalszerzés sosem úgy történik, hogy előre kitalálok egy dallamot. Nálam a szöveg a kiindulópont. Kapok egy verset, és ez a vers szól valamiről, ami engem megfog. Érzem, hogy igaz, szép, egyetértek vele. Így kezdődik. Aztán addig olvasom, amíg érzelmileg teljesen rá nem hangolódok. Ezután van amikor öt perc alatt megszületik a zene, és van amikor csak egy év múlva. A Szentírással is úgy kerültem valódi közelségbe, hogy olvastam, egy-egy részletet sokszor elolvastam, hogy jól megértsem, és kerestem az Igéhez a dallamot. Az Isten Igéje a szintiszta igazság, abban nincs semmi hamisság. Csak el kell olvasni a sorok alatt a dallamot. Ha másnak is tetszett, amit komponáltam, írtunk hozzá több szöveget. Volt úgy, hogy az utcán „ugrott be” a dallam. Ilyenkor sokáig dúdolgattam, nehogy elfelejtsem. De az így „fűlön csipőrt” dallam is alakult még később.

A 70-es évek óta több mint harminc év telt el. Azóta sokminden megváltozott. A keresztény hitet nem sikerült megfogni. Ma egyre több fiatal talál rá Jézusra, és fedezi föl a keresztény hit nagyszerűségét, többek között a ti zenéteknek is köszönhetően. Milyennek látod a mai keresztény könnyűzenét?

• Ma is vannak jó számok, de sok a zavaros szövegű dal is. Egyesek összehordanak fűt-fát, teológia nincs a dalaikban. Ezeket én nem engedném be a templomba. Ma már az Egyház támogatja a műfajt, de fölhígult a szakma, nincs ellenőrzés. A torzított szólógitár szerintem nem templomba való. Ha a dal érzelmileg nem oda visz, ahova kell, akkor a dal nem talált, még ha zeneileg esetleg bravúros is. A templomi énekeknek a belső csendet kell elősegí-

teni.

Én mindig ragaszkodtam a költő szövegéhez vagy a Szentíráshoz. Szoktam is mondani, hogy „igemuzsikus” vagyok. Éppen ezért megmaradtam a római katolikusoknál, rossz irányba nem tudtak befolyásolni a szekták.

Mostanában az alkoholizmustól szolgáltatásban vállalsz szerepet. Milyen megfontolásból teszed ezt?

• Hogy szolgálhassak a muzsikámmal, eljárók a szenvedélybetegek közé, mert látom, hogy tudok a lelkükre hatni. Olyan embereknek akarok muzsikálni, akiknek erre szükségük van. Nem vágyom babérokra, nem akarom a dalaimat átírni, újjávarázsolni. Nekem nem a porond kell. Jobban szeretem az egyszerű kis kápolnát.

Feleségeddel, Évával nyaranként gyermektáborokat szerveztek a bajóti plébánián...

• Ez inkább Éva területe. Egészségünk van, és mivel saját gyerekekkel nem áldott meg bennünket a Jóisten, megtehettük, hogy nyáron gyerekeket látunk vendégül a plébánián, ahol lakunk. Igyekezünk értelmesen kitölteni az életünket. Bajóton a felnőtt énekkarban énekelünk, és gyerekeket is énekelte-tünk. Tesszük ezt, amíg szükség van ránk.

/ riportot készítette: MM

Ferenczy Rudolf Dax tavaly, hatvanadik születésnapján, pápai áldásban részesült. A képen látható fényképes áldás szövege:

Őszentsége XVI. Benedek pápa szívből adja apostoli áldását a magyar egyházban az ifjúságért végzett 35 éves áldozatos szolgálatáért Ferenczy Rudolf Dax életére és családjára, mint mennyei kegyelmek zálogát.

90 éve Trianon árnyékában

A történelmi Magyarország a trianoni békediktátum értelmében 1920 június 4-én megszűnt. Ennek eredményeként három és fél millió magyar ember került egyik napról a másikra idegen fönghatóság alá. Olyan népek fönghatósága alá, akik egy ideje már igencsak ácsingóztak az országunkra. Senkit sem érdekelt a véleményünk, a területek odaítélésénél népszavazásról hallani sem akartak az ítélkezők, pedig ha lett volna népszavazás, az országhatárok közel sem úgy alakultak volna, ahogyan alakultak. Egyedül az Ausztria által igényelt Sopronban engedték meg a népszavazást, így maradhatott a miénk Sopron, a "hűség városa". Bizonyára nem véletlenül, Esztergom mellett Sopron az a másik nagyobb város e hazában, ahol az emlékeztetés 2004. december 5-ei népszavazáson a határon túli magyarok kettős állampolgárságának ügye nagy fölénnyel nyert. Ők átértézték, miről is van szó.

Igazságtalanul húzták meg az országhatárokat. Elbántak velünk, mert akkor megtehették. Ha rajtuk múlik, még keményebbet rúgnak belénk, de ahhoz már nem volt meg az égi jóváhagyás. Igen, a Jóistennek köszönhetjük, hogy egyáltalán maradt az országunkból valami. Jó lenne, ha erre is gondolnánk néha. Rendszerváltó miniszterelnökünk, áldott emlékü Antall József lélekben 15 millió magyar miniszterelnökének nevezte magát. Balzsam volt ez a határon túli magyarok sebeire. Remélhetőleg, mostani kormányfőnk is magyar hazafiként, igazi államférfi módjára fog eljárni, és gondja lesz rá, hogy a határon túli nemzettársaink mielőbb megkaphassák az általuk oly hön áhitott magyar állampolgárságot.

Mire tanítanak bennünket a Trianonban történtek? Országhatárok változhatnak és változnak is, és ez így lesz a jövőben is, de egy nemzet élete végső soron nem ezektől függ. Képesek vagyunk-e erkölcsünkben újra és újra megújulni, ez a döntő kérdés. Az a nemzet, amelyik tud tiszta szívvel odafordulni Istenhez és az Ő igazságához, annak sebei gyorsan behegednek, és az ilyen nemzetnek van jövője. A szomszédos országok magyar közösségei közvetítők is lehetnek és bizonyára lesznek is, - magyarok és nem magyarok között. Istennél nincsenek véletlenek, különösen nem Szűz Mária országában. Minden bizonnyal, a magyarság jelenlegi szétszabdaltsága gondviselészerű, áldozatokat követelő küldetésünk része.

A gender-ideológia

"a szívből törnek elő a gonosz gondolatok" (Mt15,19)

A férfi és női identitásra vonatkozóan Európa-szerte igenesek zavaros nézetek kezdenek eluralkodni. Komoly esélye van annak, hogy az Európai Unióban hamarosan "szabványideológiává" lép elő az ún. gender (ejtsd: dzsender)-elmélet, mely szerint nem az a fontos, hogy ki minek született, - férfinak vagy nőnek -, hanem egyedül az számít, hogy ki minek érzi magát: férfinak, nőnek, homoszexuálisnak, biszexuálisnak vagy valami másnak. A gender-elmélet propagálói szerint a nemi identitás az ember vágyaitól függ, nem pedig nemiséggel bíró testétől. A társadalmi törvényeknek figyelembe kell ezt venniük, és harcolniuk kell a diszkrimináció, különösen a homoszexuálisokat érintő hátrányos megkülönböztetés ellen. A gender-ideológia valamennyi nyugat-európai országban erős támogatásra talált. Spanyolországban már legalizálták is az azonos nemű házasságát, akik akár örökbe is fogadhatnak gyermekeket. Spanyolország szocialista kormánya továbbá legalizálta a transzszexuális (átoperált) személyek nemi identitását is. A hivatalos iratokon többé nem az ember neme, hanem „gender”, ún. társadalmi neme szerepel. Magyarország előző, szocialista kormánya, a spanyol kormánnyal teljes egyetértésben élen járt a gender-ideológia terjesztésében, és már tett is konkrét lépéseket a meghonosítása terén, amikor a tanintézményeinknek előírta a nemi „sztereotípiák” lebontását, vagyis a nemi szerepekkel szembeni „előítéletek” felszámolását.

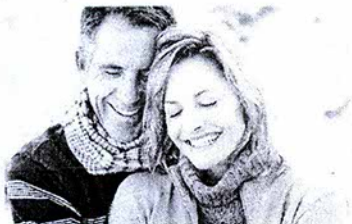
A valamicske erkölcsi érzékkel bíró ember könnyen beláthatja ennek az Európa-szerte terjedő ideológiának az abszurd voltát és tarthatatlanságát. A nemiségünk objektív adottság és nem változtatható kényünk-kedvünk szerint. Mert a nemünk nem egy ráncragasztott jegy, hanem lényünk szerves része. Ugyanúgy, mint az emberségünk. Ha eljutottunk odáig, hogy a nemünket megtagadtuk, akkor már csak egy aprócska lépés választ el attól, hogy az emberségünket is megtagadjuk (ha tyúknak érzem magam, akkor tyúk vagyok?, vagy ha amőbának, akkor amőba?).

Férfinak illetve nőnek lenni a teremtető Istentől kapott hivatás. Senki sem cserélheti föl a nemét, mert az ilyesmi nincs benne Istennek az emberről alkotott tervében. Aki ezt nem akarja elfogadni, az nem egyebet tesz, minthogy újra a jó és a rossz tudásának fájáról eszik, vagyis ő akarja meghatározni teljes önkénytel, mi a jó és mi a rossz, nem véve tudomást a teremtetés rendjéről.

A gender-ideológusok hangoztatják, hogy a nőket föl kell sza-

badítani a férfiak uralma alól. Úgy tekintenek a férfiak és a nők kapcsolatára, mintha az hatalom és versengés kérdése lenne, s ezáltal állandó ellenségeskedést szítanak férfi és nő között. A nők felszabadítását a nők „nadrágba bújtatásával” gondolják elérni. Azt mondják, hogy ha majd a nők és a férfiak egyformák lesznek, akkor valósul meg a nemek egyenlősége. Nos, ez a gender-ideológia további nagy tévedése. (Valójában a 19. századi munkásmozgalmak feminizmusának a folytatásáról van szó). A nők ugyanis nem lesznek egyenlőbbek attól, hogy férfi szerepeket kezdenek játszani, viszont egy csomó fölösleges nyűgöt vesznek magukra, nőiségük sérül, a férfiakat pedig elbizonytalanítják hivatásukban. Ma nem csak a nőket, de a férfiakat is segíteni kell abban, hogy önmagukra találjanak, és be tudják tölteni hivatásukat. Egyes gender-ideológusok azt tanítják, hogy Isten csak embert teremtett, nem pedig férfit és nőt, ezért az embernek jogában áll eldönteni, milyen nemhez kíván tartozni. Ez is csak egy genderista csúsztatás, evidenciatagadás. Mintha nem látnák, hogy az emberek férfiként és nőként jönnek a világra, és senki sem a saját döntése alapján tartozik az egyik vagy a másik nemhez. De a Szentírás kinyilatkoztatása is egyértelműen fogalmaz: „férfinak és nőnek teremtette”.

Egy adott nemhez való tartozás tehát az ember számára nem választás kérdése, hanem születéssel járó adottság. A nemünket Istentől kaptuk, akinek az a terve, hogy az ember sokasodjék, ez pedig csak egy férfi és egy nő szerelméből lehetséges. Kettejük szeretetéből új élet fakad, s az asszony, - anyaként -, egy egészen sajátos hivatást tölthet be: jövőt ad az embernek. Az egynemű házassága súlyosan antiszociális jelenség, valódi szélsőség. Két azonos nemű ember nem tud életet fakasztani, és nem tud apaként, anyaként szülője lenni gyermekeknek. Egy normális, jövőbetekintő társadalomban ez evidens. A gender-ideológusok toleranciát hirdetnek, valójában azonban a legszélsőségesebb eszemenység diktatúrájára készülnek. Legyünk résen, és óvakodjunk az örültségektől. Mutassuk meg mi magyarok, hogy lehet normálisan is élni.

A férfi és a nő egyenlősége a házasságban megélt egységben valósul meg. A férfi és a nő egymásra van utalva, és csak együtt és együttműködve tud boldogulni.

Ébredj, Magyarország!

Ébredj fel alvó Magyarország!

Az éjszakának vége már,

Halld meg, az Úr szól hozzád,

Nyisd meg a szíved, hallgasd szavát!

Nem oly rövid az Úr keze,

Ne szabadíthatna meg téged,

Nem oly süket az Úr füle,

Ne hallhatná meg kérésed.

Elzárnak Tőle vétkeid,

Eltakarják Őt bűneid,

Térj meg hát Hozzá, s Ő megsegít,

Békülj meg Vele, Ő megszabadít!

Felhasad világosságod,

Kinyílik majd gyógyulásod,

Az Úr meghallja kiáltásod,

Ha jajgatsz, azt mondja: Ím itt vagyok!

Emeld a magasba szemedet,

Lásd meg az Urat, Istenedet!

Hegyek és halmok megrendülnek,

De az Ő irtalma soha nem múlik el!

Kelj fel, mert eljött a Világosság!

Kelj fel hát végre Magyarország!

Kelj fel és hirdesd az Úr útját!

Kelj fel és hirdesd igazságát!

"Magyarország egy olyan kalitka, amelyből egyszer még egy gyönyörű madár fog kirepülni. Sok szenvedés vár még a magyarokra, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük. Irigylem a magyarokat, mert általuk nagy boldogság árad majd az emberiségre."

Pietrelcina-i Szent Pió (1887-1968), olasz szerzetes pap, a XX század egyik legnagyobb szentje

...

Szűz Mária a magyarokhoz: *"Isten nagy kegyelmet tartogat hazátok számára. Hogy ez mikor következik be, tőletek függ, és az is, hogy az előtte lévő nehézségek miképpen módosulnak."*